



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2330/2016
25.01.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Јасминке Станојевић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Ристић, адвокат из ..., против тужених ББ ДОО, као оснивача Дневне новине ВВ и ГГ, као главног и одговорног уредника Дневног листа ВВ кога заступа пуномоћник Александар Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 173/16 од 13.07.2016. године, у седници одржаној 25.01.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 173/16 од 13.07.2016. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 173/16 од 13.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 165/13 од 05.04.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезу тужени ББ ДОО и ГГ да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части солидарно исплате износ од 490.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.04.2016. године па до исплате, те да се обавезу да о свом трошку објаве пресуду у Дневним новинама ВВ на исто место и у истом формату као и текст који је предмет спора, и да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно на име трошкова парничног поступка исплати износ од 147.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 173/16 од 13.07.2016. године, ставом првим изреке, одбијена ја жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 165/13 од 05.04.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога, уз предлог да Врховни касациони

суд одлучи о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404 Закона о парничном поступку, с`обзиром да постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за посебну ревизију Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада нематеријалне штете због нетачне, непотпуне информације и информације која је законом забрањена и односи се на поступање тужиоца, а која је објављена дана 15.07.2013. године у јавном гласилу. Имајући у виду да је тужилац носилац државне и политичке функције и да самим тим мора показати виши ниво толеранције од других у односу на провокативно и пренаглашено изношење информација од јавног значаја у јавним гласилима, нижестепени судови су одбили тужбени захтев, применом чл. 79. и 80. Закона о јавном информисању и члана 200. Закона о облигационим односима.

Тужилац у образложењу ревизијских навода не указује на спорна правна питања од општег интереса нити на правна питања у интересу равноправности грађана, већ указује на чињенична и правна питања конкретног спора, због чега нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији. Истовремено, странка која подноси посебну ревизију због уједначавања судске праксе дужна је да уз ревизију приложи судске одлуке на основу којих Врховни касациони суд даје оцену о потреби уједначавања судске праксе. У конкретном случају, одлуке које наводи подносилац ревизије не доказују различито поступање судова у предметима са истим чињеничним и правним основом, као што је конкретан. Стога нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбама члана 403. ЗПП, прописани су услови за изјављивање ревизије као ванредног правног лека у парничном поступку. Одредбом става 1. овог члана прописано је да се ревизија може изјавити против правноснажне пресуде донете у другом степену, у року од 30 дана од њеног достављања. Према одредби става 2.

овог законског члана ревизија је увек дозвољена када је то посебним законом прописано. Одредбом става 3. истог члана прописано је да је ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Дакле, члан 403. ЗПП регулише општа правила о праву на ревизију, ако другачије није прописано посебним законом. Посебни закон важећи у време објављивања спорног текста, на који се позвао тужилац у тужби и примењује се у конкретној ситуацији је Закон о јавном информисању („Службени гласник РС“, бр. 43/2003, са изменама). Наведени закон у тачки 5. поглавља VIII садржи материјалноправне и процесне одредбе о праву на новчану накнаду штете и поступку за њено остваривање. Члан 89. став 6. Закона о јавном информисању прописује рок од 15 дана за изјављивање ревизије, односно не садржи посебна правила о дозвољености ревизије у парници за накнаду штете у смислу овог закона. За разлику од претходног, важећи Закон о јавном информисању и медијима („Службени гласник РС“, бр. 83/2014, 58/2015 – ступио на снагу 13.08.2014. године), у члану 126, прописује да је ревизија дозвољена против пресуде којом је тужбени захтев одбијен, а да се изјављује у року од 15 дана од дана достављања другостепене пресуде. Међутим, овај закон се у конкретном случају не може применити, јер је информација објављена 15.07.2013. године – пре ступања на снагу наведеног закона. Стога, дозвољеност ревизије у овом спору испитује се према општем правилу садржаном у члану 403. став 3. ЗПП. Према наведеној одредби, као што је истакнуто, дозвољеност ревизије зависи од вредности предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, која не може бити испод законом прописане новчане суме (динарска противвредност 40.000,00 евра на дан подношења тужбе).

Тужилац је дана 30.07.2013. године поднео тужбу, ради накнаде штете због повреде части и угледа, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 490.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очегледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић